

Laiivas

1970 M.

LIEPA - JULY 11 D.

Nr. 14

KAS TREČIAS ŽMOGUS YRA KRIKŠČIONIS

Trijų bilijonų ir 32 milijonų pasaulio gyventojų tarpe beveik kiekvienas trečias žmogus yra krikščionis. Paskutiniaus "Italijos misijų centro" paskelbtais duomenimis, šiuo metu Kristaus mokslo išpažinėjų-krikščionių skaičius yra bilijonas ir 27 milijonai. Jų tarpe 613 milijonų priklauso katalikų Bažnyčiai, 272 milijonai įvairiom protestantų Bažnyčiom ir 142 mil. ortodoksų. Pirmą kartą statistikoje nurodoma, kad visoje Sovietų Sąjungoje šiuo metu yra 47 milijonai tikinčių krikščionių, kurių daugumą sudaro ortodoksų Bažnyčios nariai ir apie 7 mil. katalikų.

Belgradas. — Jugoslavijos serbų-ortodoksų religinis laikraštis "Pravoslavljė" paskelbė serbų teologo Jovan Olbina, sugrįžusio iš Maskvos pranešimą apie ortodoksų Bažnyčios padėtį Rusijoje. Dauguma Sovietų Sąjungoje dar veikainčių ortodoksų cerkvių yra perpildytos tikinčiųjų ir nemaža jų pamaldų metu priversti stovėti lauke. Ypatingai perpildytos cerkvės Maskvoje, kur keliems milijonams tikinčiųjų leidžiama lankytis tik 68 cerkvės.

KATALIKŲ VEIKLA ETIJOPIJOJE

Etijopijos imperatorius Haile Selassie naujos katalikų mokyklos atidarymo Addis Abeboje proga vietos katalikų arkivyskupui pareiškė padėką ir aukštai įvertino katalikų Bažnyčios veiklą švietimo ir moralinės bei socialinės krašto pažangos kėlimo srityse, pažadėdamas pilną paramą šiai veiklai. Etijopijos imperatorius taip pat asmeniškai dalyvavo ir naujo seserų pranciškiečių vienuolyno pašventinime. Naujame vienuolyne yra įsteigtas Etijopijos seserų ugdymo institutas ir mokykla, kurią lanko daugiau negu tūkstantis Etijopijos studentų.

— 1894 m. Romoje pradėta leisti Jėzuitų vienuolijos veiklos istorija "Monumenta Historia" šiomis dienomis papildyta šimtuojų ir šimtas pirmuoju tomu. Šis veiklas apima net 87.600 pusl. ir duoda visus dokumentus nuo pat jėzuitų vienuolijos įsikurimo. Šiame istoriniame rinkinyje randami taip pat visi dokumentai apie jėzuitų veiklą Lietuvoje.

Šv. Raštas šiame mūsų vilties kalėjime yra langas, pro kurį mes žvelgiame į amžinybę.

J. Dwight

L a i v a s

Religinio ir tautinio gyvenimo dvisavaitinis žurnalas. Eina 50-ji metai.

Leidžia Marijonų vienuolija.

Adresas: 4545 West 63rd St., Chicago, Ill. 60629.

Telėfonas: LUdlow 5-9500.

Kaina metams: Amerikoje ir Kanadoje — \$4.00, kitur — \$5.00.

Redaktorius kun. Kazys Barauskas

Redakcinis kolektyvas — kun. Feliksas Gureckas, kun. Antanas Nockūnas,

MIC, Vytautas Kasniūnas, Karolė Pažėraitė ir Regina Raslavičienė.

Pirmasis viršelio puslapis A. Korsakaitės - Sutkuvienės.

LAIVAS (THE SHIP). Published bi-weekly at 4545 W. 63 Street, Chicago, Ill. 60629, by St. Casimir American Province of the Congregation of Marian Fathers of the Immaculate Conception of the B. V. M. Second class postage paid at Chicago, Ill. Subscription: \$4.00 yearly in U.S.A. and Canada; Foreign \$5.00 yearly; 20¢ a copy. Editor: Rev. K. Barauskas

Liudininkai

Gėda tokiai religijai, kuri verčiasi tik praityje buvusiais liudininkais. Mums reikia šios dienos liudininkų. Jei norime savąja krikščionybėje kitus užkrėsti, turime būti Dievu sužavėti. Niekada nebūsime religiskai subrendę ir pajėgūs apaštalauti, jei negalėsime pasakyti savo religijos mokytojams taip, kaip anie Samarijos vyrai pasakė Kristų sutikusiai moteriškai: "Mes dabar tikime ne tik todėl, kad mums buvai sakiusi, bet todėl, kad patys girdėjom jį kalbant. Mes žinome, kad jis pasaulio Išganytojas".

Taip yra ir su mumis. Mes tol nebūsime atsivertę, tol mūsų tikėjimas nebus užkrečiantis, kol savo tėvams, kunigams ir mokytojams negalėsime pasakyti, jog dabar tikime ne vien tik todėl, kad jie mus taip mokė, bet ir todėl, kad patį Kristų girdėjom kalbant ir žinom jį esant pasaulio Išganytoją.

Jaunas būdamas manydavau, kad Kristus išgelbėjo pasaulį tik prieš du tūkstančius metų. Dabar gi, kai turėjau progos susitikti su žmonėmis ir patirti jų paslaptis, galiu pasakyti, kad Dievo žodis ir šiandien pasaulyje veikia. Toji išganomoji jėga gali ir mus paliesti bei pagydyti. Pabandyk, leisk tai jėgai kalbėti tavo širdžiai. Prašyk, kad ji tave pakeistų ir tau grąžintų gyvybę bei džiaugsmą.

Tada tapsi liudininku, apaštalu, galėsi ir kitus pakviesti dalintis savo patyrimu. Nebereikės gimti kataliku, kad tikėtum, užteks paimiti Evangeliją ir klausytis žodžio. Tegul jis pasako nors vieną žodį, ir daug kas liudys, kad niekas dar jiems nėra taip kalbėjęs, kaip šis vyras.

Marija pirmoji išgirdo Dievo žodį ir taip juo prisipildė, kad Dievo Žodis joje tapo kūnu ir ji davė jį pasauliui.

Ir mums skirtas toks pat uždavinys, kuris buvo skirtas Marijai. Ir mumyse Dievo žodis turi tapti gyvu dalyku. Savo šeimoje, savo namuose, savo aplinkoje turime padaryti Dievą

gyvu, turime jį pasauliui parodyti. Prašykime Mariją, kad Dievo žodis taptų mumyse gyvu kūnu ir būtų parodytas pasauliui (plg. Louis Evelyn veiklą, "Visi mes broliai", 1968 m. 31 — 32 psl.)

Sovietų rašytojas Andrius Siniavskis, rusų bolševikų persekiojamas ir kalinamas, aiškiai pasakė, kad "reikia tikėti visiškai paprastai todėl, kad Dievas yra... Mes labai ilgai galvojome apie žmogų. Jau laikas pagalvoti apie Dievą" (cit. "Tėviškės Žiburiai", 1970 m., nr.17).

Dievo buvimas yra tikėjimo pagrindas. Asmeninis gyvenimas tų, kurie išpažįsta Dievą ir Kristuje — Dievo Žmogų, prieš akis turi viltį. Tie, kurie išpažįsta tik žmogų — juoda neviltį. Pirmieji tiki, kad Kristus Dievas nugalėjo mirtį ir ją padarė slenksčiu į naują gyvenimą. Kurie ir Kristų nudievino, artėja į mirtį su gyvenimo beprasmybės pajautimu, su nebūties, išnykimo baime.

Dviem keliais mes prieiname prie Dievo pažinimo: gamtos keliu ir skaitydami Šv. Raštą.

Genovesi

Šventumas nėra bėgimas iš pasaulio, o savarankiškas atsparumas prieš pasaulį.

Fr. W. Foerster

V. K. Jonynas

Detalė iš skulptūros "Kankinys" Lietuvos kankinių koplyčioje šv. Petro bazilikoje, Vatikane.
Nuotr. V. Maželio

KOVA PRIEŠ RUSŲ BOLŠEVIKŲ IMPERIALIZMĄ

LIETUVOS OKUPACIJOS 30 METŲ SUKAKTIS IR GENOCIDAS

Birželio 13 d. Sheraton-Chicago viešbutyje Chicagos miesto centre buvo atidaryta genocido paroda (kuri buvo uždaryta birželio 20 d.) ir surengta 30-ties metų nuo Lietuvos okupacijos sukakties minėjimo akademija ir vakarienė. Į parodą ir minėjimą susirinko gausus lietuvių būrys ir nemažai svečių amerikiečių, spaudos, televizijos ir radijo atstovų.

Genocido parodą atidarė Lietuvos gen. kons. dr. P. Daužvardis, svečiams parodos prasmę gražiai aiškino dail. B. Jameikienė. Paroda, kurios paruošimu rūpinosi dail. Z. Kolba, inž. D. Adomaitis, Alto vicepirm. J. Jasaitis, daro stiprų įspūdį nežinantiems bolše-

vikų įvykdyto ir dabar vykdomo genocido lietuvių tautoje. Gausūs paveikslai — fotografijos, kurias tinkamai padidino Vac. Noreika, puikiai paruoštos statistikos, trumpi ir aiškūs parašai, padidintos laikraščių iškarpos parodo visą genocidinį procesą nuo okupacijos pradžios iki birželio įvykių ir vėlesnių laikų.

Parodos ir minėjimo komiteto pirmininkas buvo dr. L. Kriaučeliūnas. Vakarienės programai vadovavo dr. K. Bobelis. Vysk. V. Brizgys sukalbėjo maldą. Meninę programą atliko solistai Prudencija Bičkienė ir Stasys Baras, akompanuojant A. Vasaičiui.

Trumpą, bet svarbią kalbą pasakė dr. J.

K. Valiūnas, Vyriausias Lietuvos Išlaisvinimo komiteto (Vliko) pirmininkas, pabrėždamas, kad šiandien visi kartu kovojame prieš rusišką imperializmą, o tuo pačiu už savo ir visos žmonijos laisvę.

G. Fordo kalba

G. Fordas, mažumos vadas Atstovų rūmuose, pagyrė surengtą genocido parodą, kuri parodo komunizmo žiaurumus, taip pat prisiminė nacių ir komunistų klastingą suokalbį 1939 m., Lietuvos okupaciją ir laisvės kovotojų naikinimą. Jis taip pat priminė, kad daugelis amerikiečių nežino kilnios ir garbingos Lietuvos praeities, nežino ir dabartinių jos kančių. Tai turi priminti amerikiečiams Amerikos lietuviai, tai turi parodyti gyvais pavyzdžiais, kaip ši paroda, kad visi suprastų, kodėl prieš tą patį priešą kovojama Vietname ir kitur, kodėl tas pats priešas mėgina įsigalėti Artimuose Rytuose, Afrikoje ir net P. Amerikoje.

Kalbėtojas priminė, kad geriausi žmonių širdyse ir mintyse laisvės idėja tebėra gyva ir negali būti prievartos sunaikinta. Dalis amerikiečių trokšta taikos betkokia kaina ir užmerkia akis prieš pavergtųjų kančias. Lietuviai kartu su amerikiečiais ir kitomis tautomis kovoja šiandien prieš komunizmą Vietname, kuriam daugiau kaip 80 proc. karinės pagalbos teikia Sovietų Sąjunga, taigi tas pats priešas, kuris užgrobė ir Lietuvą. Užtat ir toliau mes visi turime eiti petys petin kartu prieš komunizmą, kur jis besireikštų, nes tik vieningumu ir tikru komunizmo kėslių supratimu pajėgsime priešą nugalėti ir išlaisvinti pavergtuosius, tarp jų ir pavergtą Lietuvą. Bendra kova turime sukelti ir komunizmo viršūnėse netikrumo jausmą, kad jie žinotų, jog nėra mūsų nugalėję ir mūsų laisvės troškimų užslopinę.

Gero gyvenimo paslaptis yra visuomet būti pasiruošusiam gerai numirti.

Joana Cognets

NAUJI DIAKONAI ČILĖJE

Santiago katedroje, Čilėje, šiomis dienomis buvo pašventinti 48 vedę diakonai, kurie pastoviai dirbs Čilės tikinčiųjų sielovadoje. Pagrindinės diakonų pareigos bus skelbti Evangeliją ir sakyti pamokslus, dalyti šv. Komuniją ir teikti krikšto, ligonių bei moterystės sakramentus, laidoti mirusius ir vadovauti katekizmo mokymui bei įvairioms religinėms pamaldoms.

Šiuo metu nemažas naujų diakonų kandidatų skaičius rengiasi šventimams įvairiose kunigų seminarijose ir galės žymiai papildyti jaučiamą kunigų trūkumą...

BENDRUOMENĖS PAGRINDAS YRA ŠEIMA

Popiežius Paulius VI šių metų gegužės 17 dieną, minint trečiąją Italijos amatininkų dieną, per Vatikano valstybės sekretorių kardinolą Villiot, paskelbė specialų atsišaukimą į Italijos krikščionių amatininkų sąjungos narius.

Socialinė tvarka ir jos pažanga —rašoma atsišaukime — reikalauja pirmoj vietoj statyti žmogaus asmens gerovę, į kurią jis turi nepažeidžiamą ir aukščiausią teisę. Šiuo metu ypatingą pavojų sudaro bandymai sugriauti vieną iš pagrindinių žmogaus asmens vertybių — šeimos ryšio pastovumą ir laisvę. Šeima gi yra žmonių bendruomenės pagrindas ir viso socialinio gyvenimo centras. Todėl kiekvieno amatininko ir darbininko pareiga yra budėti ir siekti, kad ši aukščiausioji vertybė nebūtų pažeista.

Jolita Kis'eliūtė, dr. Petro ir Stefos Kisielių dukra, Cicero, Ill., šįmet baigė Immaculate Heart of Mary aukšt. mokyklą Westchestr, Ill. Mokykloje labai gerai mokėsi ir pakviesta į National Honor Society, buvo atžymėta prancūzų kalbos medaliu, gavo Illinois valstijos ir Rosary kolegijos stipendijas. Mano studijuoti kalbas. Pažymėtina, kad Jolita gerai mokėsi ne tik aukšt. mokykloje, bet ir lituanistinėje mokykloje, ta'p pat lanko Pedagooginį l'tuanistiką institutą ir gerai užbaigė pirmuosius mokslo metus.

Austrijos kard' nolas Koenig

APIE BAŽNYČIOS KRIŽĘ

Vienos arkivyskupas kardinolas F. Koenig yra pareiškęs įdomių minčių apie Bažnyčios problemas. Vadovaudamas netikinčiųjų sekretariatui ir gerai pažindamas Rytų Europos krikščionių problemas, jis yra atlikęs keletą diplomatinių misijų šioje srityje.

Savo pašnekesyje su Chicagos arkivyskupijos savaitraščio "The New World" atstovu kard. Koenig kalbėjo apie krizės paliestus kunigus, jaunimą bei Bažnyčios demokratinimą.

Gal dėl savo gilaus istorijos pajautimo, kuris pas europiečius žymiai gyvesnis negu pas amerikiečius, kardinolas ne tiek jaudinasi dėl Bažnyčios išvidinių problemų, kiek dėl jo atskilimo nuo pasaulio. "Pasaulis visuomet pergyvendavo įvairius sukrėtimus", jis pastebi, "apie kuriuos sužinome iš istorijos. Bet kai sukrėtimai vyksta šiandien, mes juos giliau pergyvename, nes jie mus tiesioginiai paliečia. Bet mūsų laikais iškyla ir tokių problemų, kurių seniau nebūdavo, nes moksliškosios pažangos pagalba stengiamės pasiekti pasaulio vienybės, kurios idealas vis darosi ryškesnis. Tai sukėlė tokių krizių, kurių kitais laikais, kai tebestovėjo sienos tarp paskirų kultūrų, kraštų, rasų ir tradicijų, visai nebūdavo".

Kardinolas Koenig yra labiausiai susirūpinęs religijos nutolimu nuo mokslo galybės. Tai jis ypač pamatė lankydamasis pernai Muenchene, kur buvo svarstoma žmonijos ateitis, ir prieita liūdnų išvadų.

Prieš dvejus metus lankydamasis metiniame Nobelio premijos laimėtojų susirinkime, jis kalbėjo apie mokslo ir religijos santykius. "Mokslas pralenkė mokslininkus", — jis pareiškė. "Mokslas neįstengia pašalinti savo sukeltos socialinės bei moralinės betvarkės. Moks kas tesirūpina savo pažanga, o ne moraline atsakomybe. Mokslas atsisakė rūpintis savo sukeltomis rizikingomis problemomis, nors tai yra jo pareiga".

Kardinolo Koenig nuomone, savo pajėgumu mokslas šiandien pralenkė religiją; bet jis

mato ženklų, kad mokslininkai pradeda suprasti moralinės atsakomybės svarbą ir pradeda siekti mokslo ir religijos bendradarbiavimo.

Čia taip pat iškyla klausimas, kaip gali Bažnyčia, taip užsiėmusi savo vidiniais reikalais, rūpintis pasaulio problemomis. Kad ir prileisdamas Bažnyčios vidinių problemų neigiamą įtaką tikintiesiems, kardinolas tikisi, kad visa tai praeis. "Tai tik reakcija antrajam Vatikano susirinkimui, — sako jis, kuri mus išgąsdino, nes ilgai gyvenome atsiriboję nuo pasaulio, lyg kokioje pilyje. Kai atsidarė durys ir pradėjome vesti pokalbį su pasauliu, mus apėmė baimė, bet tai praeis. Panašiai būdavo ir po kitų visuotinių Bažnyčios susirinkimų. Penkerių metų bėgyje šiuos vidinius sunkumus nugalėsime".

Kardinolui Koenigui ypač krinta į akis ne-normalus iškėlimas reikalo santykiauti su pasauliu; o tai neigiamai atsiliepia į santykius su Dievu. "Kyla pagunda pakeisti teologiją sociologija, tikėjimą statistika... Mūsų tikėjimas pažanga yra gana naivus; mes norime viską keisti. Tačiau reikia skirti dieviškuosius pradus Bažnyčioje nuo žmogiškųjų. Galime keisti žmogiškuosius, bet ne dieviškuosius, nors kartais ir nelengva vienus nuo kitų atskirti. Mūsų tikslas likti ištikimais tikėjimui. Jei jo neteksime, pasaulis mumis nesidomės."

Kalbėdamas apie šiandieninės kunigijos problemas, kardinolas pastebėjo, kad celibatas nėra jų pagrindinė, o tik ženklas gilesnio sutrikimo, būtent susilpnėjusio tikėjimo ir įsipainiojimo į pasaulietišką veiklą. "Jei kunigai neįstengs atsisakyti kai kurių pasaulietiškų dalykų, jei jie visai supasaulės, prilygdami visiems kitiems, kunigija mažai ką reikš. Jei kunigas nori žmonėms priminti kitą pasaulį ir liudyti gilų tikėjimą, jis negali apsieiti be savęs atsižadėjimo".

Atrodo, kad pašaukimų atžvilgiu padėtis

V. K. Jonynas Mindaugo krikšto detalė Lietuvos kankinių koplyčioje Šv. Petro bazilikoje, Vatikane. Popiežius Paulius VI pašventino Lietuvos kankinių koplyčią šių metų liepos 7 dieną Nuotr V Maželio

Austrijoje pradeda nusistovėti. Be to, ruošiami diakonai ir pasauliečiai, kad galėtų papildyti kunigų veiklą.

Čekoslovakijoje, Vengrijoje, Jugoslavijoje ir kituose komunistų valdomuose kraštuose seminarijos perpildytos, greičiausiai dėl to, kad ten Bažnyčia persekiojama.

Kard. Koenig giria naująją liturgiją, kuri patraukia daugiau žmonių. Bet taip pat pabrėžia faktą, kad medžiaginis perteklius kenkia religijos praktikai.

Kalbėdamas apie jaunimo santykius su religija, kardinolas pabrėžė, kad jaunuoliai labiau paveikiami pavyzdžiu negu gražiais žodžiais. "Jaunimui reikia užsiėmimo, ne lengvesnės religijos. Jie vis dar turi idealizmo ir ieško gyvenimo prasmės. Jei juos pritrauksime prie gerų darbų, bus kuo pasidžiaugti."

Pagaliau kardinolas palietė ir bažnytinio kolegiališko problemą. "Kolegiališkas puoselės glaudesnę bendradarbiavimą tarp dvasiškos ir pasauliečių bei ugdytų šių pastarųjų atsakomybės jausmą. Tačiau Bažnyčia negali virsti grynai demokratiška įstaiga, nors joje ir turi būti vartojami demokratiški metodai".

Iš pokalbio su kardinolu Koenigu susidarė įspūdis, kad jam labai rūpi išvystyti religines vertybes, be kurių geresnis pasaulis neįmanomas. Bažnyčią varginančios vidinės problemos toli gražu jam nekelia tiek rūpesčio, kiek Bažnyčios nesugebėjimas atsiverti pasauliui, įvertinti jo tikras vertybes ir kartu su visa žmonija, krikščionimis ir nekrikščionimis, siekti pasaulio vienybės, taikos ir socialinio teisingumo. Paruošė A. Nockūnas, MIC

Vyt. Bagdanavičius, MIC

Du sparnai

KRIKŠČIONYBĖS SANTYKIS SU PASAULIU

Kristaus pasakymas apaštalams, kad jie nėra iš šio pasaulio, bet kad jie turi veikti šiame pasaulyje ir nėra iš jo paimami, atveda mus į klausimą, kaip santykiauja tarp savęs krikščioniškoji tobulybė ir pasaulis.

Šis klausimas darosi naujai įdomus po II Vatikano susirinkimo konstitucijos: Bažnyčia moderniam pasaulyje. Daug kam atrodo, kad ši konstitucija gerokai pakeis tai, kas yra vadinama „dvasinis vadovavimas“. Negana to, atrodo, kad ji kažkaip iš šono nušviečia ar kitoje šviesoje parodo ir tuos dalykus, kuriuos mes vadiname „paskutiniaisiais dalykais“, būtent: žmogaus pomirtinį gyvenimą. Kažkaip šis mūsų gyvenimas tampresnius ryšius įgyja su amžinybe. Tai nereiškia, kad dabar būtų grįžtama į seną pirmųjų amžių kai kurių krikščionių mokslą, kuris sakė, kad prieš pasaulio pabaigą Kristus kartu su tikinčiaisius tūkstantį metų laimingai viešpataus šiame pasaulyje. Bet iš kitos pusės taip pat negalima sakyti, kad pasaulis krikščionijos įtakoje nesikeistų. Jis iš tikrųjų keičiasi krikščioniška kryptimi, nors ir su dideliais nuosmūkiiais. Jis neužiomis yra krikščionijos persunkiamas.

Gal kas sakys, kad tai netiesa. Juk Kristus buvo nužudytas. Tačiau apaštalai jau buvo nužudyti ne visi. Pirmieji krikščionys buvo nukankinti ne visi. Apaštalas Povilas dar neįstengė panaikinti vergijos, bet iš pagrindų pakeisdamas pono ir vergo santykius, jis pakirto vergijos pagindus. Taip galėtume eiti per visas visuomeninio gyvenimo sritis, kurios yra veiksmingai paliestos krikščionybės ir visur pastebėtume gerėjimo procesą. Ne be to, kad pastebėtume ir daug antkričių į blogą.

Kai kurie mąstytojai net drįsta sakyti, kad toks komunizmas, tiek kiek jis nori rūpintis

žmonių lygybę ir jų aprūpinimu, yra neįmanomas be krikščionybės. Ir jie sako, kad komunistai ideologai, atsiribodami nuo krikščionybės, tik kenkia pačių savo reikalui. Kaip bebūtų su komunizmu, tačiau žvelgdami plačiau žvilgsniu, mes negalime nepastebėti krikščioniško atpirkimo įtakos pasaulio istorijoje.

Dėl to Vatikano antrojo visuotinio Bažnyčios susirinkimo išleista konstitucija: Bažnyčia moderniam pasaulyje yra kartu ir senas ir naujas reiškinys. Senas jis yra ta prasme, kad Bažnyčios bendradarbiavimas su pasauliui visad buvo. Apaštalavimas ir dvasinis vadovavimas žmonėms yra pagaliau ir bendradarbiavimas su pasauliu. Naujas jis yra ta prasme, kad, bekovoiant su pasaulio blogybėmis, krikščionija ne kartą įsismaginusi nuėjo toliau negu reikėjo. Iš to susidarė kartais net ginčas tikėjimo moksle. Jo dėka Dievas — Atpirkėjas buvo pastatomas prieš Dievą — pasaulio Kūrėją. Šiandien tačiau tikėjimo mokytojai nori išvengti šio konflikto. Jie ir į Kristaus įsikūnijimą nei jo mirtį nori žiūrėti kaip į pasaulinės reikšmės įvykį, tarsi į pasaulio kūrimo tąsą. Net ir tie tikėjimo mokytojai, kurie nepataria pertoli einančioms Teillar de Chardin pažiūroms, sutinka, kad Kristus yra kuriantis Dievas. (Plg. Chr. Mooney, Cross Currents, Fall, 1969 m. 437 psl.).

Nėra ko baimintis

Nėra reikalo visada bijoti naujumo tikėjimo moksle. Mums visiems yra aišku, kad Tridento visuotinis susirinkimas sukūrė savo teologiją, išryškindamas, kad tikėjimas yra nepriklausomas nuo pasaulio. Yra daug ženklų,

kad II Vatikano susirinkimas kuria savo teologiją, ne vienu atžvilgiu pilną naujų išvelgimų, kurių mes anksčiau nematėme. Tarp kitų dalykų jis nori išaiškinti kokius santykius krikščionybė turi su pasauliu, nors pati būdama ne iš pasaulio.

Kad šitokio išaiškinimo reikėjo, tai liudija, kad net ir geri ir labai mokyti ir labai dvasingi krikščionys nueidavo šiuo klausimu pertoli. Čia aš turiu galvoje rusą pasaulietį teologą ir filosofą V.V. Rozanovą, mirusį 1918 metais. Jis vienoje savo paskaitoje kalbėjo apie krikščionybę ir pasaulį, pateikdamas perdaug toli siekiantį šių sričių išskyrimą. Jis savo paskaitoje kėlė klausimą, kaip atrodytų, jei kas kokį rašytojo Gogolio epizodą idėtų Evangelijon. Ir aišku, pasak jo, kad iš to išeitų klaidus mišinys. Bet jeigu taip, tai Gogolis "negali būti įjmtas ir krikščionybėn. Jis turi būti iš jos išmestas". Einant Rozanovo supratimu, krikščionybė ir pasaulis niekada nėra pilnai suderinami. Pasak jo "fizinė meilė ir Evangelija yra iš esmės nesuderinami". "Kai tik šeimininis gyvenimas pasidaro labai svarbus dalykas, krikščionybė tuoj pasidaro nerimtas dalykas". Jis mano, kad yra neleistina šitaip sakyti: "Vyskupas ant savo stalo gali turėti geros žuvies (Čia jis cituoja ankstesnio paskaitininko Mereškovskio pasakymą. V.B.). Jis gali valgyti tik džiovintus grybus".

Ne mažiau jį piktina ir graži vienuolyno aplinka. "Tie gražūs "landscaps" apie vienuolynus yra tik gražios sidabrinės rankenos prie karsto." (40 psl.).

Tai yra vaizdas krikščionybės, kuri yra labai dvasiška, labai kilni ir pirmu požiūriu labai asketiška, bet kyla klausimas ar ji yra krikščioniška. Po šiuo asketiškumu slypi teisė išnaudoti žmogų. Nėra didelės problemos apie vyskupo stalą: ar jis turi tenkintis grybais ar gali turėti ir žuvies. Tačiau, kai Rusijos darbininkas vakare parėjęs iš darbo neturėjo ant savo stalo kumpio, tai atėjo komunistinis agitatorius jam jo parūpinti.

Unijos

Mes kartais čia Amerikoje piktinamės uni- jų kovomis norinčiomis išrūpinti savo darbi-

ninkams tokį atlyginimą, kad jie galėtų turėti pilnai aprūpintą gyvenimą. Tačiau šių kovų pusiausvyroje glūdi Amerikos gerovė. Kai ši pusiausvyra bus sugriauta, Amerikos nebus. Mes čia žinoma, nesvarstome atskirų atvejų, kiek jie yra teisingi, kiek ne. Mes čia žiūrime į šį klausimą krikščionybės ir pasaulio santykių šviesoje. Ir krikščionybę mes suprantame ne vien idealų mąstymą, bet ir realų žmonių gyvenimą, į kurį įeina labai žymia dalimi ir ekonominės problemos. Ir kai mes šitaip žiūrime, tai ir į ekonominės pusiausvyros išlaikymo klausimus mes galime žiūrėti kaip į pasaulio atpirkimo tąsą žmonijos istorijoje. Taigi unių ir darbdavių vargingos varžytinės savo gilioje prasmėje yra krikščioniškesnė apraiška, negu pirmu žvilgsniu atrodo.

Mes galime šį mąstymą baigti Christopher F. Mooney žodžiais: "Kristaus išganymo darbą negalima apriboti vien ta sritimi, kurią iš seno esame įpratę vadinti religija, nes sukrikščioninti pasaulį tai nereikia jį padaryti mažiau pasaulišku, bet padaryti jį tuo, kuo jis yra (437 psl.). Arba kitaip sakant, tai reiškia padaryti jį tokiu, koku Dievas jį kurdamas norėjo, kad jis būtų.

Taigi matome, kad Kristaus atpirkimas vienu savo sparnu siekia mūsų amžinybę, o kitu — šį mūsų gyvenimą. Ir juos abu jis jungia, nors ne visada lengvai matomais ryšiais.

Naujas muziejus Vatikane

Šalia garsiojo Vatikano muziejaus ir paveikslų galerijos Pinakotekos Vatikano sode baigiami statyti ir įrengti nauji rūmai, kuriuose tilps popiežių Grigaliaus XIV ir Pijaus X įkurtas archeologinis muziejus, anksčiau buvęs Laterano rūmuose. Naujuose archeologijos muziejaus rūmuose bus patalpintas taip pat ir popiežiaus Pijaus XI įkurtas etnologijos ir misijų muziejus, turįs apie 200, 000 eksponatų.

— Kompozitorius Bronius Budriūnas kuria muziką specialiam veikalui, skirtam Dainavos ansamblui. Veikalui tekstą parašė Anatolijus Kairys.

R. Raslavičienė

Ispūdžiai iš kelionės Paryžiuje

Kai esi krašte, kuriame ir aplinka ir žmonės savo kalba bei būdu yra visai svetimi, sutiktas amerikietis, kad ir ne tautietis, atrodo savas ir artimas.

Kai vaikščiojau Paryžiaus gatvėmis, kur nuskridau tik kelioms dienoms, jaučiaus kaip pamestinukė. Paryžiečiai nelabai mėgsta amerikiečių; kas gi galėjo žinoti, kad esu lietuvė, kai įėjusi į krautuvę ar užlipusi kam ant kojos kalbėjau amerikietiskai! Todėl ir aš nesijaučiau mėgstama. Nepadėjo nė doleris, kuris kituose kraštuose iššaukia tokį respektą.

Žodžiu, vaikščiojau po taip išgarsintą seną, didingą, puošnų miestą ir buvau kaip pašinas tvinksinčiam piršte.

O tą dieną kaip tik turėjo nusileisti po nepavykusios misijos į mėnulį astronautai ir su didžiausiu nerimu ir smalsumu dairiausi laikraščių ir žinių apie jų sugrįžimą ar nesibaigiančią kelionę į erdvės platybes, jei kapsulė nepataikytų į žemę. Laikraščius radau, bet su pasenusiom žiniomis apie misijos nesėkmę ir nieko naujo apie jos pabaigą. Atrodė, kad paryžiečiams visai nebuvo įdomu, kad trys žmonės, nors ir amerikiečiai, gal skriejo į nežinią, ar geriau — į tikrą mirtį, prasilenkę su žeme.

Ir taip teko apsišarvoti kantrybe ir laukti sekančio ryto su paskutiniausiomis naujienomis.

Bet mano viešbučio savininkas buvo prancūzas. Nors ir labai malonus senukas, bet vienintelė jam ir man suprantama bendra kalba buvo linkčiojimas ir šypsena. Taip pasis-

veikindavom, taip atsisveikindavom ir persiskirdavom lygiai tiek pat vienas iš kito sužinoję, kiek žinodavom susitikę.

Todėl vos neapsikabinau iš džiaugsmo jaunuo vyruko, kuris įėjo į kambarį man pusryčiaujant ir pasisveikino "good morning". Pirmas klausimas ir buvo:

— Kaip astronautai?

— Laimingai nusileido ir tokiu tikslumu, kad net sunku patikėti!

Ir staiga pasijutau ne viena svetimame pasaulyje, nes buvo ir daugiau žmonių, kurie kalbėjo man suprantama kalba, nešnairavo, kad esu iš Amerikos ir domėjosi ir džiaugėsi tuo, kas ir man rūpėjo.

Kokių žmonių tik nesusitinki! Tas vyrukas naujai mokslus baigęs mokytojas. Prieš pradėdamas darbą, nutarė pasišvaistyti pasaulyje ir pasilepinti po įtempto darbo užsitarnautomis atostogomis. Apvažinėjo visą Europą ir po keturių mėnesių kelionėje, buvo pakely į namus.

— Ar kur nors dirbot keliaudamas? Toks malonumas gi brangiai kainuoja! — susidomėjau, nes iš patirties žinojau, kad daugiausia keliauja ne tie, kurie turi pinigų, bet pasaulį ir žmones norį pažinti ir pamatyti smalsuoliai, kad ir su tuščiom kišenėmis, kad ir turėdami ko kito atsižadėti.

— Pinigai man ne problema, — mano nustebimui nusijuokė jis. — O darbą svetimame krašte ne taip lengva gauti. Anglijoje buvau susiradęs, bet valdžia pareikalavo iš manęs dokumento, kad nėra krašte nė vieno anglo, kuris tą darbą galėtų dirbti. Kur tokį dokumentą gausi? Tuo daugiau, kad buhalterijų pilni kampai, o aš ne tik nesu geras, bet ir į vidutinius kažin ar patekčiau.

Jis atrodė toks mielas, savas ir artimas, lyg gretimai gyvenančio kaimyno sūnus. Kai atsisveikindama linkėjau sėkmės ne tik keliaujant po svetimus kraštus, bet ir įsikuriant savame, nuoširdžiai troškau jam pasisekimo.

Ankstyvesnėse kelionėse ne kartą teko sutikti jaunos vyrus ir merginas, keliaujančius mėnesiais ir metais iš vieno krašto į kitą. Apsistoję kokiam didesniajam mieste, jie susirasdavo darbo ir, papildę ištuštėjusias kišenes, keliaudavo toliau. Vieną prisimenu iš Afrikos. Jis buvo švedas virėjas ir gyrėsi, kad

visur lengvai gauna darbą savo profesijoje. Kitas buvo buhalteris. Jam jau sunkiau sekėsi, bet ir tai pakankamai užsidirbdavo, kad net dešimtys mėnesių jau buvo iškeliaavęs, kai jį sutikau. Įdomiausia buvo jauna žydelkaitė, praleidusi kelionėje po pasaulį du metus. Jai teko mokytojauti, dirbti bibliotekoje, net žemės ūkio darbų neišsigando, tik nusiskundė, kad jos tautybė nėra populiari ir žmonės sužinoję, kad ji žydaitė, atleisdavo iš darbo.

Amerikietį visur sutiksi ir tuojau jį atpažinsi. Nė vieno krašto žmonės nėra tokie savim pasitikį, taip gerai visur besijaučią, tokie laisvi, naiviai viskuo besidžiaugią ir nesivaržą savo kritikoje, kaip amerikiečiai. Gal todėl jie ir nėra labai mėgstami, kad yra per daug atviri ir natūralūs, be jokios vaidybos ar disciplinos, kas, ypatingai Europoje, yra taip neįprasta. Jie rengiasi kaip nori, kalba ką nori, eina kur nori ir nustebe protestuoja, jei kas juos sudraudžia ar stebisi jų laisvumu.

— Amerikoje, tai... — giriasi jie savo krašto gėrybėmis ir, žinoma, susilaukia pikto žvilgsnio.

Paryžiuje jų gausu, kaip ir kituose kraštuose. Ypatingai daug jaunimo, keliaujančių studentų. Jie eina Paryžiaus gatvėmis lygiai tokie pat garsūs, laisvi, juokiasi, švilpauja ir dainuoja, kaip ir Chicagoje. Jie būriais stoviniuoja prie krautuvų langų, nesivaržydami sulaiko judėjimą eidami per gatvę be šviesų ir kritikuoja prancūzų techniką, kuri toli gražu neprilygsta amerikiečių.

Prancūzai gi yra užsidarę, susikoncentravę savyje ir aplinka juos mažai veikia, bent taip atrodo iš šalies.

Važiuojant metro, ar einant gatve, perkant

kur krautuvėję ar sėdint lauko kavinėje nė nemėgink kam nusišypsoti, nes sutiksi tik nustebusį žvilgsnį, ar pamatysi nusišokusio pakaušį. Net vaikai nekreipia dėmesio į praeivio šypseną ir žaidžia ar eina savais keliais nežiūrėdami į aplinkinius žmones. Todėl visa atmosfera padvelkia nedraugiškumu, nenoru bendrauti. Tada tik įvertini nepažįstamo amerikiečio šypsnį ar net pasveikinimą, kasdieninį dalyką ne tik Amerikoje, bet ir svetima-me krašte. Ir tada nebežinai, kas esi daugiau — europietis, nes iš ten kilęs, ar amerikietis, nes ten taip ilgai išgyvenęs. Nežinai net, kas tau artimesnis — europietis (šiuo atveju paryžietis), rezervuotas, užsidaręs ir rimtas, ar amerikietis — draugiškas, atviras ir viskuo besidžiaugiąs. Ir grįžti Amerikon, kaip į savo kraštą, palikęs senąją Europą, gražų Paryžių ir nebesuprantamus, svetimus žmones, kurių kažkada buvai dalis — to paties kontinento.

Ir darosi baugu pagalvojus apie Lietuvą, kur gali pasijusti toks pat svetimas ir nepriimtąs — pašinas tvinksinčiame piršte. Ir tik tada tikrai supranti, kad esi amžinas keleivis, benamis bastūnas, kuris, netekęs gimtųjų namų, visur esi tik svečias. Gal tik vienur draugiškai sutiktas ir priimtas, o kitur — nelaukiamas ir nepageidaujamas. Tada liūdnam žiūri į žmones, kurie gyvena savo tėvynėse ir to neįvertina, kurie turi namus ir jų nebrangina, kurie džiaugiasi laisve ir to nejaučia. Žiūri, nesupranti ir žinai, kad nepaaiškinsi jiems, nes supratimas ateina per praradimą; tada, kai jau per vėlu.

Lenkijos katalikai

Dienraštis „Życie Warszawy“ paskelbė naujausius duomenis apie Lenkijos tikinčiųjų pasiskirstymą. Visas kraštas yra katalikiškas ir katalikų Bažnyčiai priklauso 97 proc. gyventojų tai yra daugiau negu 32 milijonai. Kitos religinės krikščionių ir nekrikščionių bendruomenės kurių yra apie 30, sudaro tik 2 ir pusę procento tai yra apie 850,000 asmenų. Pažymėtina mažas procentas asmenų pasisakę esantys netikintys.

Jacintos pranašystė

Pagal tėvą Martin Stepanich, OFM

Mažoji Jacinta Marto, jauniausia iš trijų Fatimos regėtojų, mirė 1920 m. vasario mėn. 20 d. Kaip tik prieš 50 metų. Tai yra gera proga prisiminti šventos mergaitės mažai žinomą pranašystę, liečiančią 1972-ius metus.

Tie, kurie yra susipažinę su Fatimos stebuklais, žino, kad Jacinta buvo apdovanota ypatingomis ateities vizijomis, kuriomis nepasizymėjo nei Liucija, nei Pranciškus, ir kad ji išpranašaudavo tam tikrus ateities įvykius.

Pavyzdžiui vieną karštą 1917 m. vasaros dieną, tarp liepos ir rugpiūčio apsireiškimų, Jacinta, sėdėdama pati viena prie Angelo Šulinio, kitoj Liucijos namų pusėj, buvo išgąsdinta regėdama verkiantę Šventąjį Tėvą. Pagal Liucijos prisiminimų trečiuosius užrašus Jacinta kalbėjo: „Aš mačiau Šventąjį Tėvą labai dideliuose namuose. Jis klūpojo prie stalo, rankomis buvo prisidengęs veidą ir verkė. Mačiau, kad jis atsistojo ir žengė prie durų. Bet kai jis prie jų priėjo, daugybė žmonių baisiai jį koliojo ir svaidė į jį akmenis. Vargšas Šventasis Tėvas! Liucija, mes taip pat turime melstis ir už jį!“

Kitą vidurvasario dieną visi trys piemenėliai buvo ant akmenuotos Kabeko kalvos, ant kurios 1916 metais Mykolas Arkangelas buvo pasirodęs su Šventąja Ostija. Toje šventoje vietoje jie buvo parpuolę ant kelių ir kartojo maldą, kurią Angelas buvo juos išmokęs. Jacinta staiga pašoko, ir sušuko: „Pranciškau, Liucija! Ar jūs nematote laukų, kelių ir gatvių, perpildytų žmonėmis, kurie pasigailėtinau verkia ir aimanuoja iš alkio ir bado? Ar nematote, kad Šventasis Tėvas yra bažnyčioje ir meldžiasi į Nekalčiausią Širdį? Ar jūs visa tai nematote?“

Pusėtinai gerai žinoma, bet beveik visiškai nežinoma, tai baismė pasaulį ištiks neišven-

kai yra ignoruojama „Tam tikrų madų“ pranašystė, kuri virto baimingai slegiančia tikrove mūsų, taip sakant, „geriausių“ katalikių moterų ir mergaičių pasaulyje, net mūsų kuklios ir skaisčios Kristaus sužieduotinės tapo kvailiojančiomis panelėmis... „Bus įvestos tam tikros mados, kurios labai įžeis mūsų Viešpatį. Tos, kurios tarnauja Dievui, turėtų nesi-vaikyti tų madų. Bažnyčia neturi madų. Mūsų Viešpats pasilieka visada tas pats“.

— — —

Dabar gi pasiklausykime Jacintos pranašystės 1972-iems metams. Ši pranašystė, kaip daugelis kitų išmintingų, Dievo įkvėptų, Jacintos pasakymų, buvo užrašyta motinos Godinho, kurios našlaitynė, Lisabonoje, ši mažą, beveik jau mirštantį, mergaitę praleido keletą savaitių prieš išvežant į ligoninę, kurioje ji mirė. Tačiau motina Godinho, kuri visų našlaityno vaikų su meile buvo vadinama Krikšto motina, skirtą 1972-iems metams pranašystę laikė paslapyje tol, kol jai pasirodė, kad ji tą paslaptį gali išduoti. Tada ji apie tą paslaptį pranešė Pijui XII-jam.

Motinos Godinhos 1954 metų balandžio mėn. 25 dienos laiškas popiežiui buvo paskelbtas portugalų dvimėnesiniame laikraštyje „Fatimos Žinios“ 1963-jų metų rugsėjo-spalio mėn. laidoje. Laikraščio redaktorius tėvas Coelho prisiuntė mums motinos Godinhos laiško tekstą, kurio turinys yra toks:

„.. Aš esu krikšto motina Jacintos Martos, Fatimos regėtojos, kuri man perdavė sekančią paslaptį, kurią aš dievobaimingai saugojau, bet dabar, jausdama artėjančią mirtį, norėčiau ją perduoti Jūsų Šventenybei.“

Aš užtikrinu ir prisiekiu, kad šituo savo pranešimu išreiškiu vien tik tikruosius žodžius, kuriuos girdėjau ir kuriuos laikiau paslapyje“. Štai Jacintos žodžiai:

„Krikštamote, pasakyk Šventajam Tėvui, kad pasaulis yra sumišęs, ir kad mūsų Dangiškoji Motina ilgiau nebegali sulaukyti savo Mylimiausio Sūnaus rankos, kuri yra labai įžeista nuodėmėmis, kuriomis nusidedama šių laikų pasaulyje. Nepaisant to, jei pasaulis dar apsispręstų atgailauti, Ji ateitų į pagalbą; bet

Fatimos Švč. Marija

giamai, nes tas pasaulis atsisakė paklusti Šventajam Tėvui" (Tai paskutiniai Jacintos žodžiai).

Ji (Jacinta) taip pat mane maldavo... kad šio ordino seserys... visada būtų vienybėje su Vatikanu, ir kad jos turėtų pasiruošti 1972-iems metams, kadangi neskaistumo, tuštybės ir perdėtos prabangos nuodėmės atneš pasauliui tokias bausmes, dėl kurių labai kentės Šventasis Tėvas — "varššas mažasis", — sakė ji.

"Ji taip pat sakė, kad mūsų Viešpats triumfuos, bet pirma bus išlieta daug ašarų, nes pasaulyje nevykdoma Dievo valia. Motina Godinho man sakė, kad ji jaučianti gilų skausmą juo labiau, kad nė pati nežinanti, kaip geriau išsiaiškinti Jacintos žodžius, bet visgi bandysianti tai padaryti".

"Viena paslaptis kalba apie dangų, kita — apie žemę, ir ši paslaptis yra gąsdinanti: atrodys, tarsi būtų jau pasaulio galas, nes šio kataklizmo metu visa bus atskirta nuo dangaus, kuris išbals kaip sniegas... Mūsų Dangiškoji Motina taip pat sakė, kad mes turėtume daug melstis ir apmarinti savo jausmus, nes tai labai patinka mūsų Viešpačiui. Dievą turėtume mylėti visa širdimi. Mes turėtume gerbti kunigus, kurie yra žemės druska, ir tarnauja nurodysdami sieloms kelią į dangų" (Jacintos žodžių ir motinos Godinhos laiško pabaiga).

Tėvas Coelho mano, kad iš Jacintos pranašystės konteksto susidaro įspūdis, jog bausmė pasaulį ištiks prieš 1972 metus, kad tie metai (1972-ji bus didieji Bažnyčios apaštala-

LIETUVOS KUNIGŲ SKUNDO ATGARSIAI

Okupuotos Lietuvos 40 kunigų skundas Sovietų Rusijos ministeriui pirmininkui A. Kosyginui buvo atspausdintas New Yorke leidžiamame biuletenyje "Religion in Communist Dominated Areas". Leidinys pasirodo du kart per mėnesį ir jį leidžia Tautinė bažnyčių taryba (National Council of Churches).

RCDA, kurį redaguoja dr. Blahoslav S. Hruby, paskelbęs Lietuvos kunigų raštą, pabrėžė tai, kad Lietuvoje vyskupų seniau buvo 12, kad vyskupam esama sunkumų lankytis jų diecezijose, kad apsunkinamas dvasininkų darbas, katalikai neturį teisės pasisakyti per radiją ar televiziją, negali leisti maldaknygių ir kad katalikai, dėl jų įsitikinimų, netenka darbo, pagaliau, kad katalikų vaikai pajaukiami mokyklose. (Elta)

VIZITAS LENKIJOJE

Arkivyskupas Sergio Pignedoli, Evangelijai skleisti kongregacijos sekretorius, anksčiau buvęs Šv. Sosto atstovu Kanadoje, lankėsi Lenkijoje. Ten jis turėjo visą savaitę pasitarimus su Lenkijos hierarchija. Spėjama, kad viena pasitarimų temų buvo Lenkijos ir Vokietijos sienų klausimas. Lenkai nori šį klausimą išspręsti savo naudai, prašydami, kad ginčytinų teritorijų vyskupijos būtų priskirtos jų hierarchijai. Šiuo metu tos vyskupijos nepriklauso nei Lenkijos, nei Vokietijos hierarchijoms ir tiesiogiai atsakingos Vatikanui.

Pasak arkivyskupo Agostino Casaroli, Šv. Sosto viešųjų reikalų sekretoriaus, Vatikanas negali daryti sprendimo nei vienos, nei kitos tautos naudai, kol pačios tautos savitarpįje to klausimo neišspręs.

vimo bei meilės darbų metai, ir, be abejo, tie darbai bus nukreipti naudai tų, kurie bus išlikę gyvi pasaulio nubaudimo metu — taigi tiems darbams minėtos seserys ir turėtų būti pasiruošusios...

Laisvai versta iš anglų kalbos

VENTURA GARCIA CALDERON

Yaku- Mama

Savo amazoninėje lūšnoje, skambios Uca-yali upės (Amazonės įtakas, 1000 mylių ilgio Vert.) pakrantėje, Henaras Valdivianas nus-tebės pamatė, jog maistas ir šoviniai jau besi-baigia. Jo ištikimas tarnas, konivų padermės indėnas, kuris taip puikiai strėlėmis tvojo rie-bias bezdžiones, jas paversdamas retu skanu-mynu, išvyko, kaip jis sakė „pasivaikščioti“. Dvi ar trys dienos paslaptingo klajojimo po girią, iš kurios grįždavo su jaukiu naminiu šypsniu, pilnas kraujuotų archidėjų ir akis ve-riančių peteliškių jo mažiukui.

Kaip jis galėjo palikti vieną tą septynerių metų sūnų, kuris, išaugintas Loreto indėnų, jau turėjo laukinių gyvumą? Išėjo į upės pak-raštį ir veltui ilgą laiką švilpė. Srovės vidu-ryje burbuliukų verpetas atrodė jam atsilie-pęs, tačiau užsispyręs smauglys nepanorėjo pajudėti. Jis buvo ten, tikriausia, bemiegoda-mas ir bevirškindamas, vandeninėje vienumo-je vakar sumedžiotą šerną. Nusiminęs, paga-liau, Henaras pagriebė peilį ir šautuvą, lūš-noje uždarė Henaritą, nepaisydamas jo lepi-namojo vaiko pasipriešinimų ir rūščiai jį iš-barė:

— Saugokis išeiti! Aš tuoj sugrįšiu.

Norėdamas jį paguosti ir palikti ramų, iš-eidamas davė jam žvakę ir patroną skruz-dintų skruzdėlių, kurios laukinukams vaikams atstoja saldinius.

Bejurtinėdamas vieną gumos medį, jis ta-rėsi matęs tigrą, tankmėje jį betykojanti. Jis gerai žinojo papročius nuostabaus mašastinio žvėries, kuris per ištisas dienas sekioja iš pas-

kos savo auką ir puola gerai išsižiūrėjęs į savo priešininko žingsnius ir judesius. Praeitom naktim, mėnesienos šviesoje berūkydamas sa-vo pypkę, pastebėjo šitas dvi raudonas šviesas, klaidžiojančias ir hipnotizuojančias tamsumos arkoje. Šūvis akimirkai jas išblaškė; tačiau sek-lys sugrįžo, ir gumos rinkėjas, atviram ore besvajodamas ir leisdamas dūmų kamuolius, šurpo nukrečiamas, galvojo: „Jau tigras čia manęs laukia“.

Savo eldijoje pasroviui plaukdamas, He-naras pagalvojo, kad būtų geriau labai nenu-tolti. Prisiminė, kad už dviejų upės alkūnių, „gyvačių tarpeklyje“, šalia witotų indėnų ap-leistos lūšnos, atras savo nuostabų ir paslap-tingą telegrafą: Manguarė (storą kamieną, su tokiu keistu sugebėjimu išgręžta, kad suda-vus į jo apskritus gumbus, visa giria penkias mylias aplinkui staugte staugia). Jo tarnas jį išmokė naudotis tuo bevieliu telegrafu ir, tik-riausia, koks draugiškas indėnas išgirs jo toli-mą pranešimą, o gal Gutieresas, turtingiaus-ias apylinkės gumos rinkėjas, atsiųs savo pa-siuntinį su maistu ir šoviniais.

Iš tankmės eldiją pasiekė toji karšta kvap-tis, kuri visados jį svaigino savo pūvančio ro-jaus radijavimų. Giria siekė paupį ištiesdama savo rėkiančias ir kalbančias šakas, svaiginan-čioje aukštumoje vainikuotas bezdžionėmis ir trispalvėmis papūgomis. Baisiai triukšmau-damos, pralėkė mažos, žalios papugėlės, kaip kad audros sulaužyto medžio išblaškyti lapai. Eldija zvimbė, tarsi kokia strėlė ar tranas. „Bus vargingas grįžimas“, pagalvojo Valdevi-nas, vos įleisdamas irklą į putojantį vandenį.

Vieništoje lūšnoje vaikas pradėjo graužti spermacetinę žvakę. Paskui paskruzdintas skruzdėles, kurių skonis panešėjo į anglišką saldainį, apšlakstytą pipirais, ir per ketvirtį valandos jomis gardžiavosi. Troškulys pradėjo jį kankinti ir jis energingai pajudino duris. Norėjo išeiti prie upės, išsimaudyti pakraščio sietuvoje, kaip kad visi tos srities vaikai, bet Henaras, išeidamas, bambukinių virbų duris paliko prirėmęs milžiniško negyvo vėžlio šar-vais. Septynerių metų Herkulis konivų kalba suriko:

— Yaku — mama! Yaku — mama! (Upės motina. Vert.)

Upėje baisūs nasrai iškilo iš vandens, lėtai prasižiodami. Tamsus dvišakis liežuvis dar tingiai gėrė kunkuliuojančio vandens vėsumą. Pamažu smauglio kūnas išniro pakrantėje, švelniai šiaušdamas lapus. Mažiausia buvo penkių metrų ilgio ir nukritusių lapų spalvos. Vaikas suplojo delnais ir nudžiugęs sušuko, kai nepaprastas šliužas atėjo į šaukimą, šokinėdamas kaip kad naminis šuo, nes iš tikrųjų yra laukinių vaikų šuniukas ir tarnaitė. Tik tie, kas negyveno Peru rytinėje dalyje, nežino koks jis gali būti puikus bičiulis, jeigu jį sugebančios rankos prijaunkina. Niekio kito neklausė, išskyrus to nykštukiško tirono, vėžlių ir smauglių raitelio, kuris sukišdavo į jo nasrus savo kumštį ir strėlę skuto jo žvynus. Vienu uodegos smūgiu nusviedė šarvus nuo durų ir koketuojančios balerinos mostais išliaužė į vidų. Įsijuokdamas, Henariukas sušuko:

— Upa!

Smauglys jį apvyniojo uodegos galu, kad iškeltų ligi lūšnos stogo; tačiau staiga suerzintą galvą pasuko girios link. Pakilo pakrypęs, tarsi negyvas medis. Jo žvynais tada perbėgo elektrinis braškėjimas ir uodega pradėjo plakti lūšnos aslą, baisiai persigandus mėlynai žaliai papūgai, kuri suposė ant savo grandies. Nejudėdamas, krauju pasruvusiom akim, atrodė besiklausęs daugeriopame medžių šlamėjime jam vienam nežinomo šnabždėjimo. Tolumoje bezdžionės triukšmingai pradėjo spiegti. Kuriam nuošaliame užkampyje pasimirė medis? Jų minia, kaip kad išvaikyti paukščiai, pakilo ieškoti kitos pastogės perpildytos girios skruzdėlyne, virš triukšmingos upės. Reikėjo turėti smauglio klausą, kad tokiam užėsyje išgirsti lengvą nagų drėskimą.

Girios tigras vienu šuoliu atsidūrė viduje, susigūžęs, įsiutusiai uodega plakdamas šo-

nus. Lyg kad laukinė motina, smauglys pirmiausia pasirūpino vaiku, švelniai jį nublokšdama į dulkėtą lūšnos užkampį. Prasidėjo kova, tyli ir atkakli, kaip kad indėnų grumtynės. Žvėris šoko į priešininko nasrus, tačiau jo nagai, atrodė, nulūžo ir akimirksniu buvo apsuptas nejuntamo tinklo, kuris subraškino jo šonkaulius. Vienas nagas sudraskė gyvatini liežuvį ir nebeapsikesdamas skausmu, smauglys akimirksniui atleido apkabinimą, kad tuoj vėl užmestų kilpą. Nuaidėjo riksmas, pasibaišęs sunkiu alsavimu. Tryško kraujas iš dvigubo šaltinio ir jau asloje tebuvo galima išskirti raudoną sūkurį, kuris palengva rimo ligi pagaliau pavirto nejudančia juodo kraujo bala.

Vaikas į viską žiūrėjo pirma su neaiškiu siaubu, paskui su žiūrovo džiaugsmu.

Kai po šešių valandų sugrįžo Henaras Valdivianas ir iš vieno žvilgsnio suprato kas buvo atsitikę, karštai prispaudė prie savęs mažiuoką, bet tučtuojau ranka glostydamas negyvus savo laukinės auklės nasrus, šnabždėjo ir su keistu švelnumu aimanavo:

— Yaku-mama! Vargšas Yaku-mama!

Išvertė P. Gaučys

Ventura Garcia Calderon, peruviečių rašytojas ir kritikas, rašęs ispanų ir prancūzų kalbomis ir ypatingai išgarsėjęs savo novelėmis, o taip pat išleidęs rinkinius iš peruviečių literatūros ir kultūros. P.G.

— Vysk. Johannes Neuhausler, 82 m., Miuncheno — Freisingo vyskupijos pagalbininkas, pranešė, kad dėl senatvės pasitraukia iš savo pareigų. Jis 1933 m. buvo paskirtas politiniu Miuncheno vyskupijos patarėju ir pagarsėjo kaip aršus nacionalsocialistų priešininkas. Pastarųjų jis buvo suimtas ir karo metu kalinamas koncentracijos stovyklose — Sachsenhausen, Dachau ir kitur. 1962 m. jo pastangomis buvo paruošti planai ir pastatytas Atgailos vienuolynas Dachau koncentracijos stovyklos vietoje, šalia 1960 m. pastatytosios Kristaus Kančios koplyčios, Hitlerio aukų atminimui. Dabar tame vienuolyne gyvena karmelitės seserys.

Lietuvių gyvenime

STUDIJŲ DIENOS

Lietuvių kunigų studijų dienas Braunsharde prie Darmstadto gegužės 27-31 d. atidarė ir joms vadovavo vysk. A. L. Deksnys, pirmininkavo kun. dr. V. Kazlauskas iš Romos ir kun. J. Petrošius iš Paryžiaus, sekretoriavo kun. dr. P. Celiešius, kun. dr. J. Petraitis ir kun. dr. Kl. Žalalis.

Po Mišių ir pamokslo kiekvieną dieną buvo trys pranešimai, užbaigiami diskusijomis. Svetimšalių sielovados reikalams buvo skirta pirmoji prel. L. Tulabos paskaita "Mūsų pastoracijos prasmė ir uždaviniai 'Pastoralis Migratorum Cura' teorijoj ir praktikoj". Supažindinęs dalyvius su pagrindinėmis svetimšalių sielovados institucijomis, jis taipgi padarė apžvalgą ir lietuvių sielovados įvairiuose pasaulio kraštuose.

Pranešimą apie Katalikų Bendrijos būkė sovietų okupuotoje Lietuvoje skaitė kun. dr. J. Vaišnora. Apie Vatikano radijo lietuvišką programą žodį tarė kun. dr. V. Kazlauskas. Kasdien Lietuvai skiriama 15 minučių religinio ir tautinio pobūdžio laida, o sekmadienio rytą transliuojama papildoma pusvalandžio programa. Kun. J. Petrošiaus iš Paryžiaus paskaitos tema buvo "Liturgija ir jos vaidmuo mūsų pastoracijoje". Kun. H. J. Šulcas metė žvilgsnį į jaunimo auklėjimo klausimus. T. A. Bernatonis, OFM, kalbėjo apie lietuvių kunigų pastoracijos darbus ir jų labdaros veiklą.

Paskutinioji diena buvo pradėta dr. J. Norkaičio referatu "Pasauliečiai mūsų pastoracijoje". Asmeninės pastoracijos klausimus nušvietė kun. A. Senkus, Vasario 16 gimnazijos problemas — jos direktorius V. Natkevičius.

Be suminėtų paskaitininkų bei pranešėjų, pokalbiuose dalyvavo ir kaip koreferentai papildė mintis: kun. B. Liubinas iš Kaiserslauterno, kun. V. Šarka iš Hamburgo, kun. V. J. Damijonaitis iš Buchschlago, kun. A. Rubikas iš Ostenhofeno. Priimtomis rezoliucijomis pasveikintas popiežius Paulius VI aushi-

nės kunigystės sukakties proga, Vatikano pareigūnai, Vokietijos vyskupai bei aukštieji dvasininkai. Lietuvos vyskupams, kunigams ir tikintiesiems skirtas sveikinimas buvo perduotas per Vatikano radiją, kurio vadovybė painformuota apie religijos persekiojimą ir dabartinę tikinčiųjų būklę Lietuvoje.

Studijų dalyviai nutarė paruošti ir išleisti vokiečių bei prancūzų kalbomis specialų leidinį, panaudodama paskutiniuosius Lietuvos kunigų laiškus sovietų premjerui A. Kosyginui.

— Kun. V. Stanevičių, iki šiol buvusį Detroito Šv. Antano ir šv. Petro parapijų administratorių, iškelus į amerikiečių parapiją, arkivyskupija Šv. Antano p-jos administratoriumi paskyrė dabartinį pagelbininką kun. Kazimierą Simaitį, o Šv. Petro parapijos administratorium paskirtas iki šiol ejęs pagelbininko pareigas kun. Viktoras Kriščiūnevičius.

— Lietuvių Krikščionių demokratų tarybos konferencija. Baden Badeno mieste, Vakarų Vokietijoje, gegužės 2-3 įvyko Europos lietuvių krikščionių demokratų tarybos konferencija, kurioje dalyvavo dr. Petras Karvelis ir dr. J. Norkaitis iš Vokietijos, inž. Venckus ir Birutė Venckuvienė iš Prancūzijos, prel. Ladas Tulaba ir Algirdas Žemaitis iš Italijos ir kitų Europos kraštų lietuvių atstovai. Pagrindinę paskaitą konferencijoje skaitė prel. Tulaba tema "Dabartinė padėtis Lietuvoje ir krikščionių pareigos bei laikysena."

— JAV ir Kanados lietuvių mokytojų studijų savaitėje, kuri įvyks rugpjūčio 16-23 Dainavoje, Manchester, Michigan, prof. Antanas Salys skaitys įžanginę paskaitą: "Kodėl lietuvių kalba svarbi lyginamajai indoeuropiečių kalbotyrai". Savaitės bėgyje profesorius mokytojams pateiks praktiškų lietuvių kalbos žinių.

Mes norime, kad gyventų ir mūsų broliai. Mes norime nešti gyvenimą ten, kur viešpatauja mirtis! — Gyvenimo nešėjai, veržkitės į kiekvieną aplinkumą: į dirbtuves, į biurus, į laukus, visur, kur tik Kristus turi teisę įeiti.

DETROITO LIETUVIAI PAS JUNGTINIŲ TAUTŲ PIRMININKE

Jungtinių Tautų pilnates susirinkimo pirmininkei Angie Elizabeth Brooks Rudolf, Liberijos atstovei, gegužės 11 viešėjus su paskaita Detroite, lietuvių DLOC (Detroito lietuvių organizacijų centro) delegacija įteikė atitinkamą peticiją. Delegacijai vadovavo Bernardas Brizgys ir jos nariais buvo A. Kvietytis, B. Kvietytė, R. Sukauskas, S. Šimoliūnas, St. Šimoliūnas, M. Šnapštys ir M. Vizgirdaitė.

Lietuvių įteiktoje J. Tautų pilnates pirminkei peticijoje nurodyta į dabartinę Lietuvos padėtį, ir ji prašyta Jungtinėse Tautose iškelti Baltijos kraštų klausimą, reikalaujant, kad būtų padarytas galas sovietų vykdomai Baltijos kraštų karinei okupacijai ir iš trijų kraštų būtų atitraukti sovietų kariniai, milicijos daliniai bei administracija.

Brooks Rudolf lietuvių delegaciją maloniai priėmė ir pati patarė lietuviams veikti viešąją nuomonę. "The Detroit News" dienraštis, neseniai atpasakojęs dr. B. Nemicko mintis, gegužės 13 laidoje įdėjo žinią "Lietuviai prašo J. Tautų vadovės paramos", kurioje nurodyta į DLOC delegacijos lankymąsi bei pateikti įteikto prašymo bruožai. (Elta)

Katalikų dosnumas

Šveicarijos katalikų praeitų metų gavėnios rinkliava ūkiniai besivystantiems kraštams padėti veik vienu milijonu Šveicarijos frankų viršijo 1968 metų panašią rinkliavą. Praeitų metų rinkliavą šiem tikslams davė daugiau negu 11 milijonų frankų.

Religijų atstovų konferencija

Didžiųjų pasaulio religijų atstovai nutarė šiemet, spalio 16-22 dienomis Kyoto mieste, Japonijoje, sukviesti pasaulinę religijų konferenciją taikos klausimui svarstyti. Katalikų Bažnyčios delegacija turės 60 narių iš Japonijos, Australijos, Azijos, Afrikos ir abiejų Amerikos kontinentų. Be to, konferencijoje bus atstovaujamos islamo, arba mahometonų, induistų, budistų, sikų ir žydų religijos.

Konferencijos darbų programoje bus nagrinėjamos trys pagrindinės temos — nusiginklavimo, ūkiniai besivystančių kraštų pažangos kėlimo ir pagrindinių žmogaus asmens teisių ir laisvių apsauga. Konferencijoje, be to, bus siekiama sukurti pastovų, visas religijas apimančią sąjungą taikai pasaulyje įgyvendinti.

Reikia šventų kunigų

VATIKANAS. — Popiežius Paulius VI-sis birželio 1 d. specialioje audiencijoje priėmė keturis Ispanijos kardinolus, 36 vyskopus ir apie 600 kunigų, atvykusius į Romą dalyvauti naujo ispanų šventojo kunigo Juan de Avila kanonizacijos iškilmėse, kurios gegužės 31 d. įvyko šv. Petro bazilikoje. Ta proga Paulius VI-sis iškėlė naujojo šventojo kunigo San Juan de Avila paliktą ištikimo kunigo pavyzdį, kuris taip labai yra aktualus šių dienų Bažnyčios gyvenime. Katalikų Bažnyčia visais laikais yra reikalinga šventų, pilnutiniai pasiaukojusių Kristaus tarnybai kunigų, tuo labiau dabar, kada Vatikano II-jo susirinkimo dvasioje siekia atnaujinti visą bažnytinį gyvenimą.

Paulius VI-sis ragino Ispanijos kunigus uoliai tęsti šv. kunigo Jono iš Avilos misiją ištikimais bendradarbiaujant su Bažnyčios vadovybe, visų sielų gerovei.

Ruošiasi Vokietijos vyskupijų sinodui

Kardinolas Julius Doepfner, Vokietijos vyskupų konferencijos pirmininkas, paskelbė, kad šiomis dienomis išsiuntinėjamos anketos V. Vokietijoje kiekvienam virš 16 metų amžiaus katalikui. Iš viso numatoma išsiuntinėti apie 21,000,000 anketų. Surinkti duomenys bus panaudoti Vokietijos vyskupijų sinode, kuris įvyks 1972 m. Pasak kardinolo, šv. Sostas jau patvirtino būsimąjo sinodo statutą, pagal kurį bus suteikta teisė visiems rinktiems atstovams: pasauliečiams, vienuoliams ir kunigams bendrai su vyskupais daryti vietinės Bendrijos sprendimus. Tokiu būdu Vokietijos sinodas savo galia prašoks ir neseniai įvykusį Olandijos sinodą.

MOTINOS ŠAPIROS PATARIMAS

Būnant ligoninėj vieną rytą atėjo tarnauti studentė iš slaugių mokyklos. Staiga atsirado kambaryje senyva moteris pažiūrėti jos darbo. Žvilgterėjęs į jos kortelę įskaičiau pavardę, lietuviškai reiškiančią cukraus žmogų. Taigi žinojau, kokios ji tautybės.

Moteris pradėjo mane kalbinti. Pasisakė, kad jos seneliai buvo iš Kauno ir Rygos.

— Manę vadina motina Šapiro, ar net sesele Šapiro — ji tarė.

— O kodėl Šapiro? — klausiu lyg nustebęs.

— Mat aš visoms studentėms duodu patarimus, tiek žydėms, tiek katalikėms ir lygiai visomis rūpinuosi.

— Ar daug ir kokių problemų turi studentės?

— Yra visokių. Yra ir religinių problemų. Aną kartą atėjo mergina pasiskusti, jog ji negalinti priimti visų naujųjų Mišių pakeitimų. Ji nutarusi keisti dėlto religiją, nes visos naujos jos erzina.

— Ir ką galėjai tokiai patarti?

— Ogi pasakiau, kad ji eitų kasdien į Mišias, nesvarbu ar rytą, ar popiet. Tegu atsėda bažnyčios gale, Mišių maldose nedalyvauja, o tik stebėtų ir stebėtų. Ir taip per dvi ar tris savaites. Po to ji galinti nueiti pažiūrėti kitos religijos pamaldų. Tada ji pamatysianti, ką ji galėtų gauti ir ko nustoti, jei keistų religiją.

— Mergaitė patarimo paklausė ir savo religijos nepakeitė. Aš norėčiau, kad ir mano vaikai, jei jiems kada bus reikalingas koks patarimas, ar pagelba, susilauktų panašaus patarimo. Turiu tris paauguolius.

— O ar neturite problemų su savo vaikais?

— Dėkui Dievui, ne.

— Ar negalėtumėt pasakyti, kame glūdi jūsų paslaptis, kad neturite sunkumų su savo vaikais.

— Manau, kad aš skiriu kiekvienam vai-

kui savaitėje po kelias specialias valandas išsikalbėjimui ir įvairių klausimų išsiaiškinimui.

— Laimingi vaikai, kurie sugeba savo tėvų patirties patarimų paklausti. Laiminga esi motina, kad sugebi savo vaikams viską gražiai išaiškinti — pasakiau motinai Šapiro ir pagalvojau: laimingos būtų tautos, jei turėtų daug motinų Šapiro.

Paskelbs 40 šventųjų

Apaštų Sosto nutarimu, šių metų spalio 25 d. katalikų Bažnyčia paskelbs šventaisiais 40 Anglijos kankinių, žuvusių religinių kovų metu Didžiojoje Britanijoje. Westminsterio arkivyskupas kardinolas Heenan, ganytojinio laišku kreipėsi į Anglijos tikinčiuosius, kviesdamas gausiai dalyvauti ta proga rengiamoje maldingoje kelionėje į Romą.

— Tėvo Pijaus, 1968 m. rugs. 23 d. mirusio stigmatizuotojo kapucino, kanonozacijos byla jau pradėta Italijoje, Manfredonia vyskupijoje, kurioje šis vienuolis išgyveno 50 metų. Jo bylos postulatoriumi Š. Amerikoje yra paskirtas kun. Armand Desseville, OFM Cap.

— JAV katalikų, pagal šių metų statistinius duomenis, priskaitoma 47,872,089, o praėjusiais metais buvo 47,873,238. Mažėja dvasi-ninkų skaičius: per pastaruosius vienerius metus iš 37,454 pasauliečių kunigų pasitraukė 182, iš 22,166 vienuolių kunigų — 246, iš 11,755 broliukų — 132, iš 167,167 seselių — 6,236. Vyskupų pagausėjo nuo 280 iki 285 ir buvo įsteigtos naujos vyskupijos: Forth Worth, Phoenix, Birmingham bei rytų apeigų Parmos eparchatas. Iš viso JAV katalikų Bendrija turi 31 arkivyskupiją ir 129 vyskupijas.

— Šveicarijos vyskupų konferencija savo posėdyje, kuriam pirmininkavo Chur vyskupas J. Vonderach, išreiškė pilną pritarimą dabar esantiems Bendrijos nuostatams, reikalaujantiems nevedusių kunigų.

Nusišypsok

Amerikiečiai ir italai

Amerikos moterų žurnale buvo išspausdintas reportažas iš Italijos, kuriame, be kita ko, rašoma: "Amerikiečiai taip užsiėmę darbe, kad neturi laiko domėtis moterimis. Visai priešingai yra Apeninų pusiasalyje. Italai taip užsiėmę moterimis, kad neturi laiko dirbti".

Ką darytum

— Ką pats darytumei, būdamas mano batuose?

— Gerai juos valyčiau.

Akiniai

Studentas: Kodėl Jūs turite trejus akinius?

Profesorius: Vienus vartoju žiūrėti arti, ant rus — tolyn.

Studentas: O trečius?

Profesorius: Trečius užsidedu, kai reikia surasti kitus dvejus. ("Liepsna" nr. 1)

Ranka ir liežuvis

Mama mokė Vytuką mandagumo:

— Vytuk, jei ko nori, netiesk rankos per visą stalą. Ar neturi liežuvio?

— Taip, mama, bet ranka ilgesnė už liežuvį...

Linksniavimas

Mokytojas: Išlinksniuok daiktavardį "višta".

Mokinys: Višta, vištos, vištai, vištą, višta, vištoje.

Mokytojas: Kur šauksmininkas?

Mokinys: (tyli)

Mokytojas: Kaip gi pašauktum vištą?

Mokinys: Put, put, put...

("Liepsna" nr. 1.)

Dieta

Apysunkiai nutukusi ponija, gavusi gydytojo nustatytos dietos lapelį, klausia:

— Ponas daktare, ar aš šios dietos privalau prisilaikyti prieš valgi, ar po valgio?

Teisme.

— Kaltinamasis už pakartotinas vagystes

pasmerkiamas dviems metams kalėjimo. Kaltinamasis turi ką nors prie to pridurti? — klausia teisėjas.

— Pridurti — tai nieko. Aš, pone teisėjau, bevėlyčiau ką nors nuimti.

Panašumas

Klientė dailininkui, pas kurį nori užsakyti savo portretą:

— Ar garantuojate panašumą?

— Šimtu nuošimčių!

— Ar ilgam?

Šis tas apie raudonplaukius

Britanijoje raudonplaukių, arba, kaip lietuviuose juokais priimta juos vadinti, "ryžų", daugiausia pasitaiko tarp airių, valų ir Skotijos kalnų gyventojų. Tokių apščiai yra tarp N. Gvinėjos galvų medžiotojų, malajiečių, negrų ir eskimų.

Dažnai tikima, kad raudonplaukis greit užpyksta, dažnai serga reumatizmu ar kad bitės negelia jų. Žinoma, čia tik sena bobučių pasaka.

Tikras dalykas yra tas, kad beveik visada raudoni plaukai paveldimi iš tėvo. Jeigu raudonplaukė moteris išteka už tamsiaplaukio vyro, raudonplaukiškumas išnyksta iš jų šeimos.

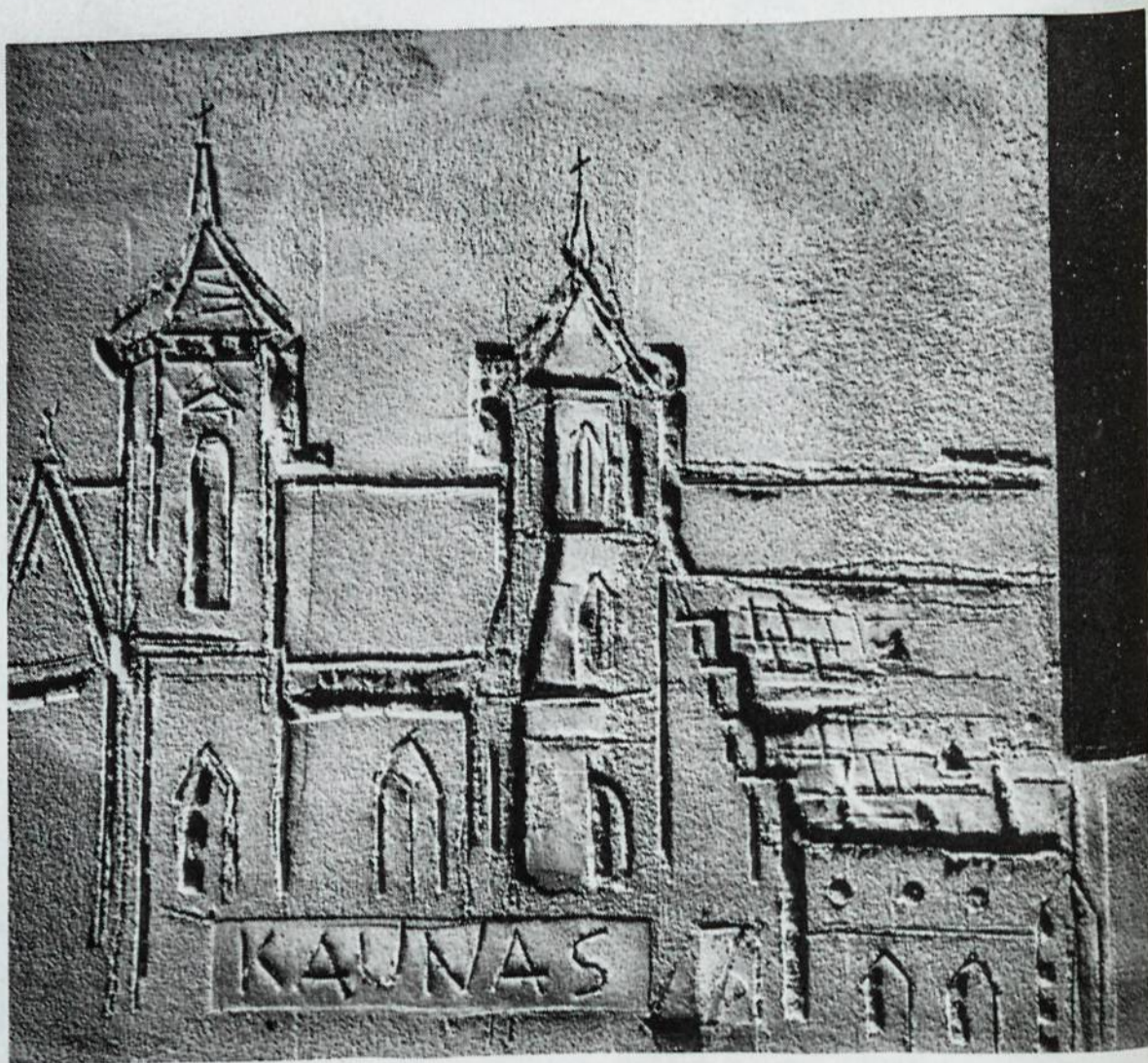
Raudoni plaukai yra dvigubai tankesni ir stipresni už kitokios spalvos plaukus. Jei juos tempši, tai dar netrūks ir penktadaliu pailgės.

Bet raudoni plaukai ima tamsėti, kai saviņinkas sensta. Taip pat žilsta jie greičiau už kitos spalvos plaukus.

Trūkstant normalios pigmentacijos, raudonplaukiai retai kada nudega saule, juos apninka strazdanos.

Raudonplaukių yra buvusių žymių žmonių. Tokie buvo Kleopatra, Neronas, anglų Wiliamas I, Henrikas VIII, karalienė Elzbieta I, Škotijos karalienė Marija, Bernardas Shaw, Solomė, Garibaldi, Šekspyras, Trojos Elena, Nelė Gven, Kainas, Judas Iskarijotas, Lukrecija Bordžija...

Ar jūs norite sulaukti ilgo amžiaus? — Štai išbandytas receptas: valgykite perpūs mažiau, miegokite dukart ilgiau ir juokitės keturis kartus daugiau. J.H. Kellog

V. K. Jonynas Bazilika ir Vytauto Didžiojo bažnyčia Kaune — detalė iš Lietuvos kankinių koplyčios Šv. Petro bazilikoe, Vaŭtikane.

Nuotr. V. Maželio